

TRONUTO SA TRONA

JEGULJE

Teci, knjigo!
Kroz bistri vid
ribe klize snom.
To jata riječi,
jegulje rečenica,
otiču rječnim
dnom. U dubokom
ćutanju. Iz svijesti.
Do mjesta gdje će se
mrijesti u ćitanju.

PJESME I DR.

Pišem. Pjesme i drugo. Dugo.
Danju. Često i spram svijeće.
Ponekad ni mene neće stih.
Riječ se nasuče na opšte mjesto, Vuče,
na jezik. Slika se zaglavi u stari ram.
Moram da stanem. Da kopam po glavi, sam.
Spreman da se podam drugim riječima.
Kojih nema. I pjesma ostane nijema.
Kao u manastiru. Ili, pak,
sama sebi tema. Ogledalo muka.
Kojeg ruka oblikuje perom po papiru.
Šifru u maniru slijepog pjesnika
iz Argentine. Nevješto. Bez rutine.
Nešto poput istine u lažnom
izvještaju. Poslatom samo sebi.
Tajnu ispod patine ćutanja,
koju na kraju svi pročitaju.

ČOVJEK OD RIJEČI

Pretvara se da čita. Pomno. I dugo.
Dragocjenu knjigu. Ništa drugo.
Od a do š. Da uživa. U riječima.
Mislima. Zvuku. Da je razumije.
Da je zavolio niske slova.
Oštroumnost paradoksa.
Između redova.

Sadržaj dozrijeva u ćutanju.
Kao ljepota. U ogledalu. Riječ.
Naga draga u naručju. U tekstu
zagubljena. Igla u plastu sijena.
Sjena. Kojoj vjeruje. Koju bi
poznao među hiljadama. Lako
našao na opštim mjestima.
U molitvi. U sebi. Nijemim okom
u rječniku. U svojim. U tuđim
knjigama. Koje gore. Dok čita.

Sve riječi u sobi. Da su dragocjene.
I štamparske greške. Pod pepelom.
Pod okom. U ćutanju dubokom. U sebi.

REDOVAN ČITALAC

Trn dok iz srca vadi, on leži na boku
i u licu on je crn. Čita i reži na sve.
Mjesto da se krsti, prsti mu draže
novine drže, čvrsto kao mreže
po čijem se dnu praćakaju ljigave vijesti.

Od jutra do večeri bulji u slova
kao u mladeže i steže zube i pesti.
Neće taj piti niti jesti dok ne sažvaće
sve novosti i stigne među posmrtno čitulje
i osmotri sinoptičku kartu.

Vrijeme je jedino što ga brine sutra.
Nije li to previše za onoga koji čita

kako mu piše i živi po savjetima?
Koji leži na boku i pod kojim trne noga,
dok s trnom u srcu nagađa o čemu je riječ.

Taj redovni čitalac italika i bolda,
upijač vijesti, koji neumorno kopa po hartiji
kao po kontejneru i uživa u navodima iz horoskopa
i političkog govora, taj tamnog lika
spavač pod novinama. Ili je to, ipak, knjiga?
Kao pegla pločom leda, legla preko pogleda?

PRENUMERANTKINJA

„Dopuštate li da uđem u Vaš
svakako od ranije zauzet klozet?
Moj, znate, nije podesan za čitanje,
pa sam mislila, ako ne smetam
dok pišete, i tako to, čisto inspirativno,
ništa lično, tek da budem onako, znate, prva.
Ma ne brinite, čituckaću Vam preko ramena,
mogu ja to, kao u autobusu, a imam i vremena.“

Dirnut iskrenošću, dozvolih joj da,
u okolnostima kad dijelimo sve,
podijelimo i tu ispranu dasku
s knjigom u rukama. Laskam joj citatom:
*Ja volim žene koje čitaju u kupatilu,
na šolji ili u peni, a ispod parfema
probija im zverski miris* – i njeno ime
odmah upisujem kao definitivno
na spisak prenumeranata.
Te čestitam na svemu.

UREDNIKU

Molim Vas ljubazno, gospodine E. P.,
nemojte mi nalaziti publiku.
Ni oglasom, ni naručenom kritikom.

Odlučio sam: kao iz gorućeg žbuna,
sam ću izići iz kruga anonimnosti
pred prvog čitaoca i pružiti mu
potpisanu knjigu. Staću hrabro
pred kritičara i čekati da mi, ganut,
stegne ruku, dok teku mu suze ispod naočara.

Iz ognjene kupine ću kao Mojsije s pločama
izići i, kao pan što klati ud pred djevicama,
mahaću knjigom članovima žirija.
To praktični su ljudi od pera
i neće imati kud, već da je stave
u uži izbor. Nazor, i bez čitanja.
Pored klonule glave u dugim noćima.

Dugo sam patio pišući i budem li ih sad pratio
krišom niz hodnik, lavirintom kancelarija,
uvom oslonjen na vrata, čuću kako iz ruke u ruku
kruže razne knjižice i ljigavi prsti
listaju bljedi papir ispran kišom.

Zato Vas ljubazno molim, gospodine E. P.,
ne otvarajte je pred drugima. I ne čitajte
po tom vjetru i kiši. Nazepšćete!

UČESNICIMA SIMPOZIJUMA

Oprati noge učenicima
a ne isjeći nokte i kurje oči.
To je čitati knjigu a ne izbrisati iz nje
opšta mjesta, trivijalnosti
i hvalisanje autora.
Ili pisati kritiku a ne opominjati
na štetnost sjedenja za stolom,
pri čitanju, još više
pri pisanju.

KRTICI JE DOBRO

Ne lažu. Ne prodaju dušu. Ni kožu.
Neće pare, ne vjeruju nožu. Zavaljeni
u ložu, misle na plažu i sjećaju se
kako je bilo, pominju izvjesnu junakinju,
i recituju riječi utetovirane na njenu kožu.
Sve drugo mrtvo. Dosadno. Čitanje je
nemoguće. U biblioteci i kod kuće.

Dugo drže usta nijemih pod uhom
i njuše knjige pod pazuhom. A riječi se
habaju. Gube značenja. Hlape. Rasute po papiru.
Nepodnošljiva trošnost trpkno-srpskog jezika.
Paučina u ustima. Slova od inja. Površnost
rječnika. Knjiga kô dinja pukla.
Poučna vrlo i na svakom koraku.

Majčinska nježnost:

„Za svog života M. M. je živio u D.“
To ona tronuto sa trona. Književnost.
A tamo daleko čuo se lavež pasa u daljini.
To u novinama. I oktoih kopita.
Mogu to oni. Ma pusti! Ko pita poetu
za zdravlje. Za stih. Za bilo šta na svijetu.
U kritici. U mraku. Krtici je dobro,
da zlo ne čuje. A tamo, tamo daleko,
daleko, lavež pasa u daljini.

NA PRAGU STAROSTI

Na pragu starosti
o čemu ja to sanjam?
O jednakoj vrijednosti
riječi koje čitam i koje pišem
u dobu bez srasti, živ u grobu?

O takvom paru knjiga na mom stolu
maštam i čekam iz večeri u več
da stanu rame uz rame, prisno
da se stisnu na polici,
kao krila na leđima anđela.

O, znam li šta tražim i od koga,
sa dobrim izgovorom, ali bez valjanih razloga
i kakvog izgleda da moja blijeda pismena
čitaju nijema usta Boga?

BOG JE BOS, A KRITIČAR ČITA

Bog je bos. Ni patike ne može
zbog žulja. Pati od nesanice
i zato đipa bez prestanka
s predmeta na predmet,
bilo kuda. Kao kritičar
s knjige na knjigu u očekivanju čuda,
mada boluje i ima šuljeve, tvrdu stolicu,
žute beonjače, otečena muda, i opet čita,
noktima ljušti kraste s lista
i prste umače u rane postmodernista.